

Snežná príšera prichádza

Vietor pískal okolo veterného kohúta pri hornej stanici lanovky. Snehové vločky svišťali vzduchom ako malé ľadové šípy. Okolo tretej poobede sa počasie celkom neočakávane a prekvapujúco náhle zmenilo a sadla hmla. Lyžiarsky inštruktor Sepp Stürzel si z vrečka vetrovky ležérne vybral červenú čelenku a natiahol si ju na uši. Potom spoza goliera vylovil jedno slúchadlo svojho mp3 prehrávača. *Úplne stačí, keď vreskot pani Silverspoonovej počujem len jedným uchom*, myslel si Sepp. Zvýšil hlasitosť a utieral si lyžiarske okuliare.

Potom zamieril pohľadom tým smerom, kde videl pani Silverspoonovú naposledy. Guľatá Američanka sa pevne držala smerovníka a nariekala: „Ja už neurobím ani krok!“ „Ved’ ani nemáte kráčať, ale sa kĺzať. Na oboch doskách, ktoré ste si priplli na nohy. Nazývajú sa aj lyže!“ zamrmľal Sepp a ľahostajne zišiel trochu ďalej dolu kopcom. Pani Silverspoonová ho mala vlastne nasledovať, ale tá na to ani nepomyslela. Čudácka dáma ešte pevnejšie objala drevený kôl so smerovkami. Rozhodla sa, že tu zostane stáť. Sepp Stürzel si zúfalo vzdychol. Také niečo sa mu počas celého jeho pôsobe-

nia ako lyžiarskeho inštruktora ešte nikdy nestalo. Táto pani Silverspoonová ho úplne pripravila o nervy.

Oslovila ho napoludnie v bufete v údolí: „Mám iba jeden želanie, kým naspäť odletím do *United States*. Ja chciet' zlyžovat' tú známu zjazdovku, kde vždy preteky konat',“ zapišťala.

Seppovi bolo hneď jasné, že tým mohla myslieť iba jednu zjazdovku. Streif. Pri známych pretekoch na Hahnenkamme uháňajú dolu svahmi každý rok športovci zo všetkých možných krajín. Ich rýchlosť pritom ďaleko presiahne 100 kilometrov za hodinu.

„Skutočná pretekárska trať nie je pre bežných lyžiarov prístupná,“ vysvetlil Američanke. „Ale môžete zlyžovat' ostatné svahy. Teda, ak ste dost' dobrá.“

„Mne to ísť ľahko,“ zvolala pani Silverspoonová a pohodila

dozadu svojimi na blond prefarbenými vlasmi. „Potrebujem iba dobrému sprievodcu. Musíte trať mi ukázať. To poviem k mojim priateľkám v Amerike.“ S týmito slovami vybrala žena z vrecka neónovo ružovej vetrovky tri stoeurové bankovky a zamávala nimi Seppovi pred nosom. Keďže lyžiarsky inštruktor mal vždy hlboko do vrecka a okrem toho aj voľné popoludnie, súhlasil.

To mám zato, myslel si teraz. Medzitým hmla tak zhusťla, že okolo seba videl iba samú bielobu. Ani stopy po pani Silverpoonovej alebo smerovníku na svahu. Sepp si robil výčitky. Dáma z Ameriky len s námahou zvládla cvičný svah. Bolo neodpušiteľné, že sa o jej schopnostiach nepresvedčil ešte predtým, ako nastúpili do lanovky.

Teraz pôjdem naspäť, schytím ju a odopnem jej lyže, rozhodol sa. A potom si to vyšliapeme hore k lanovke. Môže byť vzdialená nanajvýš niekoľko sto metrov. V takomto počasí zatrubí na ústup aj skúsený a trénovaný lyžiar. Práve vtedy, keď začal bokom vystupovať hore, počul nad svojou hlavou zvláštny hukot. Ale v hustej hmle nemohol nič rozoznať. Dunenie bolo čoraz hlasnejšie. Stále viac sa približovalo. Zdalo sa mu, že sa mu pod lyžami trasie celý svah.

Sepp inak nebol žiadny bojko, ale teraz sa vyľakal. *Čo to bolo? Odkiaľ prišiel ten zvuk?* V tej mliečnej hmle ho jednoducho k ničomu nedokázal priradiť.

Strhol sa na prenikavý piskľavý výkrik. Ten zvuk nepochybne vydala pani Silverspoonová.

„Pomoooooc! Heeeelp!“ zvierkla znova. Potom prestala.

Dunenie utíchlo rovnako rýchlo, ako sa objavilo.

Lyžiarsky inštruktor si z ucha prudko vyrhol slúchadlo a započúval sa do ticha.

„Pani Silverspoonová!“ zareval. Žiadna odpoveď.

„Pani Silverspoonová? Kde ste? Čo sa stalo? Prečo ste tak kričali?“

Nič sa nehýbalo. Seppa sa zmocnil strach. Napokon, za tú dámu bol zodpovedný. Čo ak sa jej niečo stalo?

Rýchlo sa zbavil svojich lyží a šliapal nahor, potkávajúc sa v snehu. *Tu niekde sa musí nachádzať ten smerovník. Táto prekliata hmla!* Ani ruku pred očami si nevidel. Preto si Sepp nevšimol ani ružovú lyžiarku, ktorá ležala v snehu pred ním. Potkol sa a pristál na ľudskej bytosti.

Pani Silverspoonová – lebo to bola ona, samozrejme – vrieskala ako o život a divoko mlátila rukami naokolo.

Sepp sa pokúšal dámu upokojiť, no bez úspechu. Pani Silverspoonová po ňom bubnovala stále silnejšie. Napokon sa mu podarilo chytiť jej päste a udržať ju.

„Pani Silverspoonová, to som ja, Sepp, váš lyžiarsky inštruktor. Čo sa stalo? Prečo ležíte v snehu? Zranili ste sa?“

Američanka naňho vytreštila oči. Viackrát otvorila a zavre-

la ústa. „*The monster...*“ vyriekla napokon, „spadlo z neba. Na mňa vrhlo sa. Snežná príšera. Celá biela a obrovská. Chcela zabiť mňa a zožrať.“

Sepp Stürzel pomohol pani Silverspoonovej na nohy a opatrne jej odopol lyže. Dáma sa triasla na celom tele.

„Videli ste priveľa hororov,“ tvrdil a vyložil si na plece jej ružové lyže.

To radšej nemal povedať. Pani Silverspoonová obopla lyžiarskeho inštruktora svojimi krátkymi tučnými rukami a vystrašená ho pevne zovrela. „Ja nie som blázon! Ja sme videla

the snežná príšera. Vrhla sa na mňa. Musíte verit' mi, prosím!
Prosím! Bolo to hrozné!“

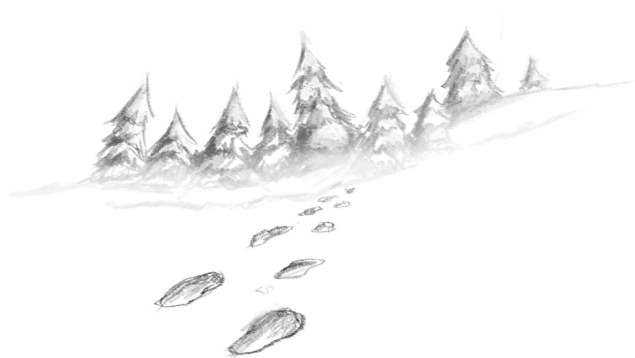
Sepp jej položil upokojujúco ruku na plece a prikývol. „Samozrejme! Verím vám! O to dôležitejšie je, aby sme odtiaľto zmizli! Musíme ísť k lanovke.“

Pani Silverspoonová sa odovzdane brodila snehom vedľa neho. Po niekoľkých krokoch sa pred nimi v hmle objavili dve jasné žlté oči. Pani Silverspoonová okamžite dostala nový záchvat paniky.

„The monster... Zomrieme!“

„Ale kdeže. Aspoň nebudeme musieť toľko kráčať!“ zamrm-lal Sepp. Okamžite spoznal, že tie „žlté oči“ sú reflektory ratraku.

Šofér zobral pani Silverspoonovú k lanovke. Pre tretieho už v úzkej kabíne nebolo miesto. Preto musel Sepp pokračovať ďalej sám pešo.

Moje lyže, napadlo mu zrazu. V tom rozčúlení ich nechal na svahu. S vrčaním a nadávkami sa vliekol naspäť.

Keď išiel okolo smerovníka, započúval sa. Čosi zachytil. Nejaký nový zvuk. Slabé stonanie. Odkiaľ prichádzali tieto zvuky? A kto ich vydával? Nejaké zviera? Alebo vari naozaj akási „snežná príšera“?

Blbost', upokojoval sa Sepp. *Snežné príšery neexistujú*. Stiahol si z uší čelenku a počúval. Iba vietor hvízdal a šumel. Ale potom sa to stonanie ozvalo znova. Nech už tie žalostivé zvuky vydával ktokoľvek alebo čokoľvek, musel sa nachádzať pri vstupe na strminu. Už sa stmievalo. Sepp sa napriek tomu rozhodol, že príde tejto veci na koreň. Ráznym krokom pochodoval vpred. To tajomné volanie bolo čoraz hlasnejšie a hlasnejšie...

Krokodíl nežuje žiadnu žuvačku

Bolo to o deň neskôr, v sobotu 9. decembra v hoteli Olympia v Innsbrucku.

V masívnom koženom kresle v hotelovej hale sedel asi dvanásťročný chlapec. Sústredene sa pozeral na obrazovku svojho notebooku. Na nose mal hranaté okuliare. Na stole pred ním ležal jeho smartfón.

„Záhada snežnej príšery v Kitzbüheli,“ čítal chlapec na webstránke novín. „Americká turistka včera popoludní údajne uvidela ‚snežnú príšeru‘. Obrovská biela postava ju vraj napadla a strhla na zem. Potom príšera zmizla v snehovej búrke. Obet' neutrpela žiadne zranenia. Pátranie po údajnej príšere bolo neúspešné.“

Vedľa chlapca sedelo útle dievča a zamyslene si obhrýzalo nechty. So záujmom sledovalo ľudí v hale. Stále si dávalo za ucho neposlušný prameň vlasov.

Otáčajúce sa hotelové dvere sa dali do pohybu a dovnútra vošli športovo vyzerajúci hnedovlasý chlapec a chudé vysoké dievča s dlhými blond vlasmi. Nasledoval ich vysoký vyziatnutý muž, ktorý si na prste krútil kľúče od auta.

„To sú poslední dvaja šťastní výhercovia súťaže firmy Geier-Waltraud,“ povedal pánovi na recepcii. „Informujte doktora. Ja už musím ísť.“

Recepčný prikývol. „Prosím, sadnite si a majte ešte minútku strpenia, deti.“

„Ten sa s nami rozpráva, ako keby sme mali šesť,“ zahundral hnedovlasý chlapec, keď sa hodil do hlbokého koženého kresla.

Recepčný telefonoval.

O niekoľko sekúnd neskôr sa dolu schodmi valil malý muž. Riedke vlasy mal na hlave prilepené gélom. Taktní ľudia by ho opísali ako „zavalitého“. V skutočnosti bol jednoducho tučný a rozkysnutý. Jeho okrúhla tvár pozostávala z mnohých tučných vrások, čím sa celkovo veľmi podobal na mopslíka.

„... Brý deň, ... brý deň, ... brý deň!“ volal ten malý tučniak na deti. Radosť len hral, to si všimol každý.

„Ja som doktor Markus Grassus z firmy Geier-Waltraud.

Myšlienka súťaže v dizajne kožených nohavíc, ktorú ste vyhrali, pochádza odo mňa. Gratulujem!“ Pán Grassus schytil ruky dievčat a chlapcov a z celej sily nimi potriasol. Potom sa na tých štyroch spýtavo pozrel.

„Ale kto je kto?“

„Moje meno je Dominik Kascha,“ predstavil sa chlapec s notebookom. „Mimochodom, ďakujem za let z Viedne do Innsbrucku. To bolo od vás veľmi pozorné.“

Chlapec s hnedými vlasmi sa naňho posmešne pozrel. „Asi si ešte nikdy žiadnu súťaž nevyhral, čo?“

Dr. Grassus túto poznámku odignoroval a spýtal sa Dominika: „Herečka Simona Kaschová je tvoja príbuzná?“

„Áno, to je moja mama. Aj ja hrám v divadle...“ začal Dominik.

„Prekrásne, krásne,“ skočil mu do reči Dr. Grassus a obrátil sa k ďalšiemu chlapcovi. „Ty potom musíš byť Axel.“

„Áno, ja som Axel... Axel Klingmeier.“

Tučný muž sa spýtavo pozrel na obe dievčatá.

„A vy? Kto ste vy?“

Menšie dievča sa zhlboka nadýchlo. „Poppi! Ja som Poppi Monowitschová. Hej... ďakujem za let... letela som prvýkrát.“

„A ja sa volám Lieselotte Schrollová, ale všetci ma volajú Lilo,“ povedalo dievča s dlhými blond vlasmi.

Pán Grassus nasadil úsmev, ktorý on sám asi považoval

za priateľský. „Veľmi ma teší. Veľmi ma teší!“ zapišťal. „Moja asistentka vám už vysvetlila, že sa o šiestej v slávnostnej sále tohto hotela budú víťazom udeľovať ceny. Očakávame viac než sto hostí, ktorí budú obdivovať a chváliť vaše výtvyry. Ale teraz nechám odnieť vašu batožinu do izieb. A poprosím vás, aby ste ma nasledovali do slávnostnej sály na malú generálku.“

Neskutočne nesympatický chlap, myslela si Lilo. A Axel medzitým pokrstil pána Grassusa na „tučný lalok“.

„Mopslíkom“ ho vo svojich myšlienkach nazval Dominik.

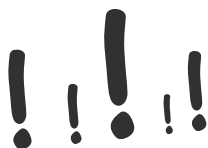
Poppi si ešte neutvorila konečný názor. Možno vyzeral ten

muž tak nepriateľsky iba preto, lebo je dnes vo veľkom strese.

V každom prípade na nich v slávnostnej sále čakalo jedno – nie celkom príjemné – prekvapenie.

Dr. Grassus zaviedol deti najprv do jednej malej miestnosti za pódium. „Tu je šatňa. Tu sa môžete prezliecť.“

„Prečo prezliecť?“ chcel vedieť Dominik.

„Spomínate si ešte na vaše bláznivé pestrofarebné tradičné kožené nohavice, ktoré ste do súťaže navrhli?“

„No jasné,“ zavrčal Axel. „Veď netrpíme stratou pamäti.“

„Vaše modely sme nechali ušit' a pomalovať. Presne podľa vašich skíc. A každý z vás by mal dnes večer svoje víťazné kožené nohavice predviesť.“

Štyri deti zostali stát' s otvorenými ústami.

Dominik sa spamätal ako prvý. *No hej, kostým ako každý iný v divadle*, myslel si.

Avšak Axel nemal vôbec chuť zúčastniť sa na tejto veci. Zdalo sa mu trápne, aby ho ľudia videli v pestrých tradičných kožených nohaviciach po kolená.